

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/175/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011215
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2120011215.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci odsúdeného C. Q., o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 10.07.2020 sp. zn. 9PP/84/2020, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17.09.2020 takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného C. Q., nar. XX.XX.XXXX, zamietla.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona tak, že žiadosť odsúdeného C. Q., nar. XX.XX.XXXX v U., nap. bytom: U. XXX, t. č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu uložil Okresný súd Galanta trestným rozkazom zo dňa 05.04.2018, sp. zn. 2T/27/2018 podľa § 289 ods. 3 Trestného zákona v trvaní 4 mesiace nepodmiennečne, ktorý v súčasnosti vykonáva v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 13.11.2019, sp. zn. 1T/74/2019 podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona v trvaní 16 mesiacov nepodmiennečne, ktorý v súčasnosti vykonáva v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zamietol.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 29-30 spisu.

Okresný súd svoje zamietavé stanovisko odôvodnil konštatovaním, že u odsúdeného neboli splnené všetky podmienky podmiennečného prepustenia v zmysle citovaného ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona. Okresný súd ustálil, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, teda že vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu. V prípade prvej materiálnej podmienky - preukázanie polepšenia vo výkone trestu plnením svojich povinností okresný súd konštatoval, že táto podmienka sa nejaví byť splnená, nakoľko doterajšie správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu trestu odňatia slobody síce bolo až na zopár nedostatkov nízkej závažnosti na požadovanej úrovni, no aj hodnotenie riaditeľa ústavu poukázalo na menej priaznivú resocializačnú prognózu odsúdeného a iba čiastočné plnenie programu zaobchádzania a tým len čiastočné preukázanie splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu, na základe ktorých odporučil jeho podmiennečné prepustenie s dohľadom.

Pokiaľ ide o druhú materiálnu podmienku okresný súd konštatoval, že táto nie je splnená a poukázal na skutočnosť, že odsúdený počas výkonu trestu dlhšiu dobu neplnil vyživovaciu povinnosť, hoci mu bola poskytnutá súčinnosť a táto problematika bola s odsúdeným dlhodobo riešená v spolupráci so sociálnym pracovníkom ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou. Odsúdený bol za neplnenie vyživovacej povinnosti dva krát odsúdený, pričom aj s poukazom na jeho trestnú minulosť (celkovo 10 odsúdení) v súrne s vyššie uvedenými skutočnosťami nemožno u odsúdeného konštatovať, že účel trestu bol dosiahnutý už pomerným výkonom trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu, ihneď po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí, zhlásil sťažnosť odsúdený (č. I. 23 spisu).

Prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí sa vzdal práva na podanie sťažnosti.

Odsúdený sám písomne zdôvodnil zahlásenú sťažnosť na č. I. 26 a na č. I. 27 spisu.

V písomnom odôvodnení svojej sťažnosti odsúdený poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, že neplatí výživné na dve deti. Odsúdený uvádza, že všetky podklady predložil ústavu - odbor sociálnych vecí, ihneď po nástupe do VTOS. Pracovníčka odboru sociálnej starostlivosti túto záležitosť rieši po celú dobu výkonu trestu, vo všetkom jej vychádza v ústrety a stále čaká na potvrdenie o začatí splácania výživného, no do dnešného dňa sa tak nestalo. Zdôrazňuje, že mu bolo zamietnuté i zaslanie dobrovoľného splácania alikvotnej čiastky výživného z pracovnej odmeny. Uvádza, že on sám má záujem prispievať na výchovu svojich detí. Ďalej uvádza, že je vo výkone trestu po prvýkrát, zo začiatku nevedel zvládnuť ten tlak, no postupom času prispôbil svoje správanie podmienkam VTOS v plnom rozsahu, čo dokazuje aj uložená disciplinárna odmena. Má za to, že svojim správaním vo VTOS a prístupom ku všetkým úlohám preukázal polepšenie sa, hlboko ľutuje skutok, ktorého sa dopustil a po prepustení na slobodu chce nielen spoločnosti, aj v prvom rade svojej rodine, že je iný človek, než ten, ktorý nastúpil do VTOS.

Odsúdený v doplnenej sťažnosti, v ktorej opakovane poukazuje na to, že údajné neplatenie výživného, k čomu doložil výplatné pásky z VTOS, z ktorých vyplýva, že ihneď po zamietnutí žiadosti o podmiennečné prepustenie mu konečne zaevidovali všetky doklady potrebné na splácanie výživného. Má za to, že toto konanie sa dá klasifikovať ako účelové zo strany ÚVTOS, nakoľko dve roky nebolo údajné možné zaevidovanie všetkých podkladov potrebných pre splácanie. Uvádza, že výchova detí a prispievanie na ich výživu je prioritou, po celú dobu výkonu trestu trval na zasielaní potrebného výživného, no nebolo mu to umožnené prekážkam na strane VTOS, napriek jeho sústavným urgenciám. Zdôrazňuje, že všetky podližnosti na výživnom splatí ihneď po prepustení na slobodu. Žiada súd o zohľadnenie všetkých skutočností, prehodnotenie záveru Okresného súdu Trnava a zrušenie pôvodného rozsudku, tým pádom o vyhovie jeho žiadosti o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a/ správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b/ konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle citovaného ustanovenia § 192 odsek 1 Trestného poriadku správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, i konanie predchádzajúce týmto výrokom a tak zistil, že sťažnosť podala oprávnená osoba v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť odsúdeného však nie je dôvodná.

Z pripojeného spisu okresného súdu krajský súd zistil, že:

- trestným rozkazom Okresného súdu Galanta zo dňa 05.04.2018, sp. zn. 2T/27/2018 bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 13.11.2019, sp. zn. 1T/74/2019 bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia,
- predpokladaný koniec trestu má odsúdený dňa 16.10.2020 v sp. zn. 2T/27/2018 a dňa 16.02.2022 v sp. zn. 1T/74/2019,
- lehota podľa § 66 ods. 1. písm. a) Trestného zákona uplynula dňa 16.05.2020.

Krajský súd je toho názoru, že okresný súd po doručení žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody postupoval procesne bez akýchkoľvek pochybení, keď vo veci určil termín verejného zasadnutia, kde mal odsúdený možnosť vyjadriť sa k svojmu správaniu vo výkone trestu odňatia slobody, vykonal všetky dôkazy, ktoré sú potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a rozhodol spôsobom, ktorý si osvojil aj krajský súd.

Vo svojom uznesení okresný súd v súlade s ustanovením § 176 odsek 2 Trestného poriadku rozviedol všetky zákonné a právne skutočnosti na základe ktorých mal za to, že žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody nie je možné vyhovieť.

Na to, aby mohol byť odsúdený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody je v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona nevyhnutné, aby okrem formálnej podmienky, spočívajúcej vo vykonaní zákonom určenej dĺžky trestu, súčasne splnil aj dve materiálne podmienky, ktoré spočívajú v tom, že svojim správaním vo výkone trestu preukázal polepšenie a zároveň možno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Okresný súd správne zistil, že odsúdený splnil len formálnu podmienku na podmiennečné prepustenie a zároveň správne a v súlade so zákonom posúdil nespĺnenie oboch materiálnych podmienok na podmiennečné prepustenie.

Z hodnotenia odsúdeného riaditeľom ÚVTOS možno zistiť, že počas výkonu trestu odňatia slobody bolo správanie a vystupovanie odsúdeného až na zopár nedostatkov nízkej závažnosti na požadovanej úrovni. Bola mu uložená jedna disciplinárna odmena, disciplinárne potrestaný nebol. Ciele programu zaobchádzania odsúdený plní čiastočne.

Vzhľadom na hodnotenie ústavu na výkon trestu dospel okresný súd k správne záveru o nesplnení prvej materiálnej podmienky. Nad rámec odôvodnenia nesplnenia prvej materiálnej podmienky okresným súdom, krajský súd konštatuje, že odsúdený svojou vlastnou aktivitou, ktorú možno objektivizovať najmä cez disciplinárne odmeny nepreukázal polepšenie, nakoľko počas celého výkonu trestu odňatia slobody bol disciplinárne odmenený iba jedenkrát. Nemožno teda urobiť záver, že odsúdený plnením svojich povinností a svojim správaním preukázal polepšenie, a preto na naplnenie účelu trestu v zmysle Trestného zákona bude potrebné na odsúdeného pôsobiť výchovnými prostrediami počas výkonu celého trestu. Súd teda nevzhladal progres, polepšenie v správaní odsúdeného.

Okresný súd rovnako správne a v súlade so zákonom konštatoval nesplnenie druhej materiálnej podmienky, pretože trestná minulosť odsúdeného odôvodňuje obavu, že v prípade podmiennečného prepustenia nebude viesť riadny život a opätovne sa dopustí trestnej činnosti.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na resocializačnú prognózu odsúdeného, ktorá sa javí ako menej priaznivá, vzhľadom na opakované páchanie trestnej činnosti, drogovú závislosť odsúdeného, disfunkčnú rodinu a jeho nepriaznivú finančnú situáciu. Odsúdený bol v minulosti opakovane súdne trestaný (má 10 záznamov), pričom mu už bola v minulosti daná možnosť preukázať polepšenie a nápravu prostredníctvom inštitútu podmiennečného odsúdenia, avšak túto možnosť odsúdený nevyužil a opätovne sa dopustil trestnej činnosti, za ktorú bol aj odsúdený. Uvedené svedčí o tom, že si z predchádzajúcich odsúdení nevzal žiadané ponaučenie, ktoré by ho primälo k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal trestnej činnosti a aby viedol riadny život.

Početnosť predchádzajúcich odsúdení, využitie inštitútu podmiennečného odsúdenia, ktorý sa voči odsúdenému už v minulosti uplatnil, vedú potom k logickému záveru, že ani predchádzajúce odsúdenia, ani príležitosť daná mu podmiennečným odsúdením nemali na neho ten výchovný účinok, aby ho viedli k riadnemu životu. Niet prečo sa rozumne domnievať, že podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody splní svoj zákonom sledovaný účel. Trestná minulosť odsúdeného vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy jeho protiprávneho správania sa v prípade jeho podmiennečného prepustenia.

Krajský súd konštatuje, že trestná minulosť odsúdeného vyvoláva zreteľnú obavu z recidívy jeho protiprávneho správania sa v prípade jeho podmiennečného prepustenia. Osoba odsúdeného, ako recidivujúceho páchatela, nevytvára predpoklady na úvahu, že v prípade podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody povedie riadny život. V jeho prípade teda prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti. Odsúdený síce má väčšinu zo záznamov v RT zahladených, avšak na tieto možno prihliadať ako na skutočnosti odôvodňujúce predpoklad vedenia riadneho života po výkone trestu. Navyše tieto skutočnosti svedčia o tom, že si z predchádzajúcich odsúdení nevzal žiadané ponaučenie, ktoré by ho primälo k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal trestnej činnosti a aby viedol riadny život.

Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života teda ani podľa názoru sťažnostného súdu neumožňuje prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania t. j. že bude žiť v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. Je možné preto konštatovať, že výchovné pôsobenie a pozitívne pôsobenie je možné iba počas jeho pobytu vo výkone trestu odňatia slobody. Krajský súd upozorňuje, že na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody neexistuje právny nárok, podmiennečné prepustenie je na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť riziko recidívy, pričom takou okolnosťou je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného.

Rovnako ako okresný súd, aj krajský súd je názoru, že všetky vyššie uvedené skutočnosti neumožňujú v prípade odsúdeného vyhovieť jeho návrhu na podmiennečné prepustenie. Úvaha okresného súdu pritom vychádza z logického zhodnotenia zistených skutočností. Uvedené zistenia, ktoré bral okresný súd do úvahy pri svojom rozhodnutí, sú zistené správne a sú tými relevantnými skutočnosťami, ktoré bolo potrebné zvážiť a vyhodnotiť v súvislosti so skúmaním splnenia podmienok na podmiennečné prepustenie odsúdeného.

K sťažnostným námietkam krajský súd uvádza :

Odsúdený svoje správanie na začiatku výkonu trestu ospravedlňuje tým, že je vo výkone trestu prvý krát a nezvládol autoritu, avšak časom sa prispôbil. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že účelom trestu je výchovne pôsobiť na odsúdených, pričom aj z ustanovenia § 66 ods. 1 Trestného zákona vyplýva, že jednou z podmienok pre rozhodnutie o podmiennečnom prepustení odsúdeného

je, že odsúdený plnením povinností a svojím správaním preukázal polepšenie. Odsúdený je však vo výkone trestu odňatia slobody viac ako dva roky, a teda jeho správanie vo výkone trestu je skôr výrazom prispôsobenia sa samotnému režimu výkonu trestu a nie prejavom jeho vyššej aktivity plnenia si svojich povinností a polepšenia sa. V tomto prípade je namieste konštatovanie, že odsúdený vo výkone trestu len prispôobil svoje správanie pravidlám výkonu trestu, tak ako to aj píše odsúdený vo svojej sťažnosti, avšak nedošlo u odsúdeného k polepšeniu sa.

Odsúdený vo svojej sťažnosti opakovane namieta, že mu zo strany ústavu na výkon trestu odňatia slobody nebolo umožnené plniť vyživovaciu povinnosť, avšak z hodnotenia riaditeľa vyplýva, že odsúdený si vyživovaciu povinnosť nahlásil, ale žiadosť neodposlal. Zároveň bol poučený zo strany sociálneho pracovníka, avšak ďalej nekonal. Situáciu začal riešiť až vo februári 2019, kedy opätovne kontaktoval sociálneho pracovníka so žiadosťou o pomoc pri vybavovaní potrebných dokladov k zaevidovaniu vyživovacej povinnosti. V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že je na zodpovednosti odsúdeného nahlásiť vyživovaciu povinnosť a poskytnúť ústavu na výkon trestu odňatia slobody všetky potrebné doklady na jej zaevidovanie. V prípade, ak ústav na výkon trestu odňatia slobody nedisponoval príslušnými dokumentmi, tak ako to vyplýva z hodnotenia riaditeľa a odsúdený zostal na určitý čas v tejto veci nečinný, nie je chybou ústavu na výkon trestu odňatia slobody, že odsúdený neplnil vyživovaciu povinnosť.

Podľa § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť ak nie je dôvodná.

Keďže krajský súd nezistil žiadne dôvody pre zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného, sťažnosť ako nedôvodnú v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 193 odsek 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.